

Cesta do práce II.

Pracuji v oddělení Vývoje

Daniel Nosek

Když naše oddělení, kam jsem nastoupil před deseti lety, povýšili na Vývojové, byl jsem hrdý na to, že tam pracuji. Jméno oddělení jsme dokonce vyfasovali na naše vizitky a pracovní oděv. Doté doby jsme firemní trička nemohli ani vidět. Nyní jsme je pyšně nosili po celém závodu. Někteří z nás i cestou domů.

Čas plynul a naše oddělení sklízelo jeden úspěch za druhým. Občas se některé velké úspěchy pořádně zapili. Zamluvila se restaurace s občerstvením a jídlem a slavilo se. Probírala se při tom nejen naše práce, ale občas došlo i na naše soukromí.

„Ty Pepo, musím se ti k něčemu přiznat.“ Povídá při jedné takové události kolega Jarďa.

„A k čemu?“ Zajímá jsem se.

„Ještě než naše oddělení přejmenovali na Vývojové, chtěl jsem odejít.“

„Fakt? A proč? Vždyť peníze jsi měl slušný...“

„Ale...“ zdráhal se Jarďa, „žena pořád hudovala, že dělám jen nějakého joudu v továrně na nesmysly...“

„To si děláš prdel, že jo?“ Nemohl jsem uvěřit, co se právě dozvídám.

„Opravdu, čestné slovo. Ani se mnou nechtěla spát. Ale teď je vše jinak. Je na mě hrdá...“

„No aspoň, že tak. Ale stejně...“

„Já vím. Je to divné. Ale co naděláš? V ženách se nevyznáš?“

Rozhovor s Jarďou mi nedal spát. Samozřejmě, že jsem byl hrdý na své pracovní umístění. Ale abych kvůli tomu takto vyváděl. Časem jsem to pustil z hlavy, jelikož už se o tom kolega nezmiňoval. Byli jsme zkrátka rádi, že se můžeme podílet na vývoji nových výrobků.

Skvělé bylo, že jako nadnárodní společnost se zde investovalo velké množství peněz do vývoje a tak si člověk – kreativec – přišel na své. Na druhou stranu zde existovala spousta interních nařízení, která znepríjemňovala volný běh života v práci. Tu se muselo chodit kouřit jen na místa vybavená popelníky. Náhle se nesmělo kouřit v závodě vůbec. Tam zase přibyla kamera pro monitorování pracovníků, apod.

To vše ale nebylo ještě nic, oproti tomu, co teprve mělo přijít.

Všechno to začalo, když u konkurence prosákla na povrch špionáž. Novinářské kanály se rozjely na plné obrátky a do týdne se o tom mluvilo i v naší továrně. Následovalo několik meetingů, ze kterých vzešlo spousta protišpionážních opatření.

Když se všechny nainstalovaly a otestovaly, následující den se měli uvést do plného provozu.

Už ráno mi něco říkalo, že to nebude tak jednoduché. Ještě rozespálý, jsem mrknul do kalendáře a ejhle. Třináctého a ke všemu pátek! Tak to bude mazec.

Jelikož jsem potřeboval po práci ještě oběhnout úřady, jel jsem autem. A to byla chyba. S bezpečnostními opatřeními se vázalo též zabezpečení parkovišť. Do příjezdu a výjezdu byly instalovány závory, jak jinak než na ID kartu. Bohužel udělali soudruzi z Německa někde chybu, jelikož jsem na čtecí zařízení z auta nedosáhl. Zatáhl jsem ruční brzdu a vystoupil. Hned jsem schytl pár nadávek od těch, kteří teprve přijížděli ke vjezdu a ještě nevěděli, co je čeká. Jak jsem záhy zjistil, já vlastně také ne. Ponejprv mi karta nechtěla vpustit na parkoviště. Červená signalizace jasně dávala najevo, že se zde se mnou již nepočítá. Byl jsem donucen

nechat auto stát před závorou, jelikož se mezitím kolona aut za mnou zvětšila a vycouvat již nepřípadalo v úvahu.

Když jsem navštívil pověřenou osobu – devatenáctiletého klučinu - na správu databáze s oprávněními pro vjezd, nestačil jsem se divit. V klidu si seděl v kanceláři, nohy na stole, popíjel kávu a sledoval nějaký seriál. Ponejprv mě poslal do pr.... To než si uvědomil, že je jeho povinností mě obsloužit. No možná to bylo tím, že začala v TV reklama. Po zodpovězení několika otázek ohledně mé identifikace – jako by moje karta s mojí fotkou byla nedostačující – mi byl zaktivován přístup na parkoviště a já se mohl vrátit k autu, které si už vychutnávali ostatní našťvaní pracovníci. Stěrače a přední světla se mi zachránit nepovedlo. Naštěstí šlo auto nastartovat a tak jsem se uchýlil k jedinému možnému činu. Co nejrychleji pryč z brány. Bohužel jsem neodhadl dobu trvání zvednuté závory. A tak se přihodilo, že jsem jí urval, když padala dolů. Za to jsem sklídl obdiv několika vyvrhelů z řad zaměstnanců, kteří měli v plánu udělat se závorou to samé.

No nic, uklidňoval jsem se, zbytek dne bude lepší. S velkým nadšením jsem se vrhnul do parkování. Volné místo ne a ne najít. Až po téměř třiceti minutách se jedno uvolnilo. Díky kolegovi, který odjížděl na nemocenskou. Umístění mého drahouška autíčka bylo až na nejvzdálenějším konci parkoviště. Co naplat. Aspoň jsem ještě mohl. Ty za mnou už musí z autem vyjet ven před závod a najít nějaké vhodné místo, kde není zákaz zastavení a stání. Což bude velký problém. Touto značkou jsou ozdobeny všechny ulice v okolí.

Další vylepšení se událo na vrátnici. Zatímco dříve jsme prošli a jen ukázali naše ID karty, nyní jsme se přenesli do ski areálu. Přibyly turnikety. Na výrobní továrnu nezvyklé to zařízení. Vstup do závodu se tím značně zpomalil. Ráno jsem byl nucen čekat ve frontě, až na mě přijde řada. Hurá! Už... jsem desátý. Pátý... druhý, a konečně! Dokonce mě karta vpustila dovnitř. Po zkušenosti s čtečkou na parkovišti jsem čekal opět červené světlo. Na kratičkový okamžik jsem se zastavil, zda si kontrolka nerozmyslí změnit barvu. To už do mě vrazil kdosi za mnou, že zdržuji. A tak jsem pokračoval tlačem davem. V závodě jsem radši více neotálel, ještě by do mě zase někdo vrazil a spěchal rovnou k píchačkám na svém pracovišti.

Píp!

„Příchod označen!“ zahlásil systém.

„Sláva!“ Zabroukal jsem si pro sebe a uháněl se převléci do šatny. Jak jinak, než opět s použitím ID karty. K opuštění šatny jsem naštěstí kartu nepotřeboval.

Jaké však bylo nemilé překvapení - a nejen pro mě, - když se z důvodu bezpečnosti zpřísnil i vstup do našeho oddělení. To jsme ze dne na den začali nenávidět úplně všichni. Jelikož spadalo do největšího utajení, na jeho zabezpečení bylo instalováno nejvíce autorizačních systémů.

V praxi to znamenalo nejprve odemknout vstupní dveře a následně se prokázat identifikační kartou. Ovšem o klíči jsem neměl vůbec potuchy. Napadlo mě zajít na vrátnici, zda o něm neví. Bingo! Klíč měli. Vydat ho však mohli jen do autorizovaných rukou. Což znamenalo počkat si na šéfa, až dorazí do práce a vyzvedne ho. Zkusil jsem ostrahu přemlouvat, že mám neodkladnou práci. Zkoušel jsem i podplácet. Ale málo platné.

Tak jsem čekal.

Čekal.

Čekal.

A nakonec jsem se i dočkal. Vlastně nejen já, ale též ostatní členové z našeho oddělení. Šéf se zdržel v zácpě a tak dorazil hodinu a půl po začátku pracovní doby. Mezitím jsme si čas krátili vtípkováním na účet nově zavedených bezpečnostních opatření. Pak diskuze sklouzla k hraní karet a záhy na hazard. Když už to vypadalo na pořádnou melu, jelikož Jarda neunesl již sedmou prohru v řadě a označil nás zbylé za podvodníky. Kdosi se duchapřítomně zmínil o ženských a situace byla zachráněna.

Ne však pro mě!

Řeč přišla na nedávnou firemní akcičku – návštěva nočního klubu. Pro mě velice nepříjemná událost. Nejen, že do dnes nevím, co se tam stalo, neboť si z toho nic nepamatuji, a tak kolegové dělají různé narážky typu: „Zavolej mi do klubu!“, „Jsme veselí, jsme žhaví!“ a smějí se mi, ale dokonce mě pořád volají na telefon na mém pracovním stole nějaké neznámé holky a dělají mě nemravné návrhy. Když se pak kouknu po oddělení, zda mě někdo nesleduje, přece jen toto nepatří na pracoviště a může mi hrozit i vyhazov, tak se kolegově snaží maskovat svůj smích. Pokukují do stropu, ruce v kapsách a nebo raději odejdou do kuchyňky uvařit si kávu.

Když jsme dorazili ke svým pracovištím, nestačili jsme se opět divit. Všechny PC byly ukotveny ocelovým lankem ke stolům a uzamčeny. Další překvapení přišlo v okamžiku přihlašování. Naše miloučké mašinky, bez kterých jsme si nedokázali představit pracovní dobu, po nás chtěli heslo do nějakého kódovacího programu, jenž chránil data na pevném disku před cizím očkem. Samozřejmě jsme heslo neznali a tak se obrátili na IT oddělení. Bohužel i tam je zaskočil vstup na pracoviště ID kartou a tak, na rozdíl od nás, stále vyčkávali na šéfa, jenž byl jediný kompetentní osoba na vyzvednutí klíče od pracoviště s nejvyšší prioritou ochrany.

Vedoucí IT dorazil až hodinu po obědě. Pak se začaly konečně hýbat ledy a i my jsme se mohli přihlásit do ochranného systému, abychom záhy zjistili, že potřebuje znát heslo do systému Windows, které v rámci zabezpečení se změnilo na výhodné dvanáctiznakové slovo s různým počtem velkých písmen a číslic. Opět jsme kontaktovali IT oddělení o tabulku s hesly. To jsme ještě nevěděli, že je potřeba náš podpis a tak následovala procházka po závodu. Pozitivní bylo, že cesta vedle přes finanční oddělení plné krásných slečen. Negativní aspekt cesty byl, že nám nefungovali naše ID karty pro přístup do příslušných oddělení a chodeb, abychom se ve finále dobrali IT oddělení, kde nebyla ani noha. Neboť tam probíhaly opožděná zaškolení pracovníků. Naštěstí všechny dveře do jednotlivých oddělení byly prosklené a tak jsme se uchýlili k prosíkům. Zajímavé, jak slečny z oddělení vstávaly a přicházely nám - mužům na kolenu - na pomoc. Občas jsme se i vsázeli, která z přítomných dam se uvolní jako první.

Ve tři hodiny jsme se konečně přihlásili do systému, spustili poštovního klienta, neboť spouštět jinou aplikaci hodinu před koncem pracovní doby nemělo smysl a zjistili, že opět potřebujeme heslo. Nevěděli jsme jaké. Později se ukázalo, že nejdříve musíme zadat naše původní a pak to nové pro vstup do systému Windows, aby se tato aplikace synchronizovala se systémem a při dalším spuštění již heslo nemuseli zadávat.

Zde jsme si museli položit otázku: „Zapadá tato novota do ochrany informací?“ Následně se rozjela vášnivá diskuze na toto téma. Sice jsme nic nevyřešili, ale zato jsme zjistili, že se nám počítače při nečinnosti delší jak pět minut sami uzamknou a tak jsme až do konce pracovní doby stále zadávali své nově získané a hlavně špatně zapamatovatelné heslo.

Náhle byly čtyři hodiny, čas odchodu domů. To nám to panečku uteklo.

Při hromadném odchodu jsem opět zažil tlačení u turniketů, přimhouřil oko a hlavně zlost při šlapancích od nějakého pracovníka a namířil si to na parkoviště. Tam následoval hromadný úprk domů. Ty moudřejší předpokládali dlouhé čekací fronty u závoje na výjezd a tak odešli z práce o něco dříve. Zbytek, včetně mě, bohužel musel počkat, až všichni parkující blíže závoje, uvolní nám nejzazším prostor, abychom těž mohli přijet k závoje, ID kartou jí zvednout a odjet.

Na tento pracovní den rozhodně nezapomenu. Trochu pozitivněji zněla naděje jakéhosi neznámého kolegy, který uvízl v zácpě na parkovišti stejně jako já, jenž prohlásil: „Dávám tomu tak týden, dva a pak se to vše zas vrátí do normálu bez front!“

Měl pravdu, par dní jsme ještě všichni prožívali peklo, než si na nové ochranné systému a opatření všichni zvykli a cesta do práce pro mě znamenala už jen čtyřikrát použít

ID kartu, rozpomenout se na nejméně dvě hesla – do kódovacího programu na počítači a pak do systému Windows a v neposlední řadě několikrát použít ID kartu při cestě na WC, do kantýny, do šatny, na jiná oddělení, kam jsem měl přístup a jednou za měsíc vyplnit prověřovací test na ochranu dat a informací a zároveň změnit stará hesla na nová za účelem ještě větší ochrany.